

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **GC System a. s.,** se sídlem v Brně, Špitálka 41, č. p. 113, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem v Brně, Křížová 18, za účasti **Úřadu průmyslového vlastnictví,** se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, a osoby zúčastněné na řízení **International Organization For Standardization,** se sídlem v Ženevě, rue de Varambé 1, Švýcarsko, zastoupené JUDr. Oldřichem Studeným, advokátem se sídlem v Praze 7, Komunardů 36, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2007, č. j. 10 Ca 36/2006 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2007, č. j. 10 Ca 36/2006 - 48, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) ze dne 3. 11. 2005, sp. zn. O-176068, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 10. 2004, sp. zn. O-176068, jímž byla barevná slovní grafická ochranná známka stěžovatele č. 247822 ve znění „ISOPack“ prohlášena za neplatnou s účinky ex tunc. Městský soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že jeho ochranná známka č. 247822 není podobná namítané ochranné známce osoby zúčastněné na řízení č. 430072 nebo ochranné známce č. 610750. Ochranná známka č. 430072 je známkou slovní ve znění „ISO“ a napadená ochranná známka č. 247822 ve znění „ISOPack“ je ochrannou známkou barevnou slovní grafickou. Při shodném slovním základu s mezinárodní ochrannou známkou „ISO“ se již další slovní prvek ochranné známky „ISOPack“, tj. „Pack“ nevyznačuje dostatečnou distinkcí, která by byla s to vyloučit

zaměnitelnost ochranné známky jako celku, popř. nemohla vést u průměrného spotřebitele k úvaze o rozšiřující se řadě označení konkrétního výrobce. Navíc slovní prvek je proveden graficky tak, že jeho vnímání je oproti zvýrazněné části „ISO“ potlačeno. Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že ochranná známka „ISOPack“ byla přihlášena pro jinou třídu mezinárodního třídění výrobků a služeb než namítaná ochranná známka a že je fakticky užívána stěžovatelem jako označení pro software. Z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) vyplývá, že u známek, které mají v České republice dobré jméno, není rozhodné, zda výrobky nebo služby, pro něž je napadená ochranná známka zapsána, jsou shodné nebo podobné těm, pro něž je zapsána starší známka s dobrým jménem. Získání a požívání dobrého jména namítané ochranné známky ve znění „ISO“ bylo ve správním řízení prokázáno. Tato ochranná známka získala v České republice dobré jméno ještě před tím, než podal stěžovatel přihlášku napadené ochranné známky. Jelikož stěžovatel není vlastníkem ochranné známky i pro třídu mezinárodního třídění výrobků a služeb, která by zahrnovala označení pro software, resp. jeho poskytování, nemůže se dovolávat práva, které mu nenáleží. Stěžovatel mohl důvodně předpokládat, že vlastník mezinárodní ochranné známky požívající v České republice dobrého jména se bude domáhat její ochrany v souladu se zákonem o ochranných známkách. Jeho právní jistota nebyla snížena a dobrá víra nalomena, pokud vlastník namítané ochranné známky nepodal proti zápisu napadené ochranné známky námitky, neboť zákon o ochranných známkách nenařizuje podat tyto námitky. Obecné tvrzení, že písmena „ISO“ jsou masově používána pro mnohé výrobky a služby, které nadto nemusí vždy automaticky souviset s namítanou ochrannou známkou „ISO“ či s činností jejího vlastníka, neobstojí, pokud není podloženo konkrétními tvrzeními či důkazními prostředky.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť je zčásti odůvodněn pouhým odkazem, resp. odkazy, na rozhodnutí správních orgánů. Nepřezkoumatelnost rozsudku je třeba spatřovat i v tom, že v jeho záhlaví je jako žalovaný uveden Úřad průmyslového vlastnictví, ačkoliv žaloba byla podána proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví. Městský soud tak rozhodl o žalobě proti orgánu II. stupně jako o žalobě proti prvostupňovému orgánu. Řízení u městského soudu předcházející vydání napadeného rozsudku je též zatíženo podstatnou vadou, protože stěžovatel nebyl řádně vyzván městským soudem k tomu, aby projevil souhlas či nesouhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Nezákonnost napadeného rozsudku, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem pak spatřuje stěžovatel v tom, že ochranná známka „ISOPack“ není shodná nebo podobná ochranné známce č. R 430072 nebo ochranné známce č. 610750 osoby zúčastněné na řízení. V předchozích řízeních nebylo prokázáno, že by mezinárodní ochranná známka „ISO“ získala v České republice dobré jméno. Ochranná známka „ISOPack“ byla přihlášena pro jinou třídu než ochranná známka osoby zúčastněné na řízení a rovněž i praktické užití ochranné známky „ISOPack“ je odlišné od použití ochranné známky „ISO“. Osobě zúčastněné na řízení nikdy nevznikla, a ani nemohla vzniknout, újma v důsledku jím užívané ochranné známky. Ochranná známka „ISOPack“ nemůže vyvolat na straně veřejnosti záměnu či asociaci se známkou „ISO“, byť v sobě zahrnuje písmena namítané ochranné známky. Veřejnost se také nemůže důvodně domnívat, že jeho software má vlastnosti, které by očekávala od služeb, jenž osoba zúčastněná na řízení specifikuje ve svých publikacích. Po celou dobu užívání ochranné známky „ISOPack“ byl stěžovatel v dobré víře, že tato známka není užívána v rozporu se zákonem o ochranných známkách. Postup správních orgánů, a následně městského soudu, byl proto v rozporu se zásadou právní jistoty a současně je jím založena nerovnost přihlašovatelů, resp. vlastníků, v zákonem předvídaných registrech zapsaných ochranných známek. Vzhledem k tomu, že písmena „ISO“ jsou masově užívána pro širokou škálu

výrobků a služeb, je rozhodnutí správních orgánů a městského soudu nebezpečným precedentem, neboť významné části českých vlastníků ochranných známek hrozí prohlášení jejich známek za neplatné. Rozhodnutím správních orgánů a městského soudu stěžovateli vznikla a vzniká nemalá škoda, a je proto přesvědčen, že postupu správního orgánu, který nejprve připustil zápis ochranné známky a následně ji po několika letech prohlásil za neplatnou, není možné poskytnout právní ochranu. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Předseda Úřadu ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s tvrzením stěžovatele, že městský soud nahradil odůvodnění svého rozsudku pouhým odkazem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Městský soud pouze v rámci odůvodnění svého rozsudku též odkázal na závěr správního orgánu a v ostatním zaujal svůj vlastní názor. K tvrzení stěžovatele o nezákonnosti rozsudku městského soudu odkázal na příslušné pasáže odůvodnění svého rozhodnutí, v nichž zaujal stanovisko k námitkám, které stěžovatel uplatňoval v řízení před správním orgánem i městským soudem. Jelikož městský soud správně posoudil žalobu jako nedůvodnou, navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření poukázala na to, že mezinárodní ochranná známka „ISO“ je na seznamu všeobecně známých ochranných známek, který vede Úřad pro průmyslové vlastnictví. Všeobecná známost této ochranné známky byla prokázána v předchozích správních řízeních. Tvrzení stěžovatele o všeobecné známosti označení „ISOPack“ pro software považuje za irelevantní, neboť ochranná známka tohoto znění nebyla v tomto směru ani přihlášena. Písmena „ISO“ obsažená v ochranné známce „ISOPack“ jsou dominantním prvkem a pro spotřebitele jsou zárukou, že nabízené produkty splňují všechny kvalitativní požadavky, které jsou spojeny s označením technických norem „ISO“. Stěžovatel tak těží ze všeobecné známosti mezinárodní ochranné známky „ISO“. Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným, již tato skutečnost by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku.

Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že tento soud pro stručnost nejprve odkázal na odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu, který se v něm zabýval otázkou shodnosti či podobnosti ochranných známek „ISOPack“ a „ISO“ a otázkou, zda bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že užívání ochranné známky „ISOPack“ těží nebo může těžit z rozlišovací schopnosti nebo dobré pověsti namítané ochranné známky, nebo že jim je či může být na újmu. Městský soud se však s uvedenými námitkami vypořádal i explicitně, neboť se v další části odůvodnění svého rozsudku zabýval otázkou grafického a barevného provedení obou ochranných známek, tedy jak jejich možnou zaměnitelností, tak případným „těžením“ známky napadené z rozlišovací schopnosti či dobré pověsti známky namítané. Z důvodu namítaného stěžovatelem tedy neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodný ani další stížní bod, že městský soud rozhodl o žalobě proti správnímu orgánu II. stupně jako o žalobě proti rozhodnutí provstupňového správního orgánu.

V záhlaví napadeného rozsudku je uvedeno, že městský soud rozhodl v právní věci žalobce (GC System, a. s.) proti žalovanému (Úřad průmyslového vlastnictví) za účasti osoby zúčastněné na řízení (International Organization For Standardization) v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví. V rozkladovém řízení je orgán rozhodující o rozkladu a orgán I. stupně, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, jediným správním orgánem vymezeným zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska jeho vnitřního organizačního uspořádání zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 - 26). Ve věci přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví je třeba za žalovaného ve smyslu ustanovení § 69 s. ř. s. považovat Úřad, byť žaloba musí směřovat proti rozhodnutí jeho předsedy. Pravomoc předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodovat o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace ústředního orgánu státní správy, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 - 64).

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněný ani stížní bod, že řízení u městského soudu je zatíženo procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel namítal, že nebyl řádně městským soudem poučen, resp. vyzván k tomu, aby projevil souhlas či nesouhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, protože výzva ze dne 22. 3. 2006, č. j. 10 Ca 36/2006 - 23, nebyla výzvou ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když jí nebyl zástupce stěžovatele vyzván k projevu souhlasu či nesouhlasu s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání a sdělení městského soudu v naznačeném směru je v obsahu této listiny poměrně dovedně skryto. Současně městský soud nestandardně doručil zástupci stěžovatele i výzvu k zaplacení soudního poplatku ze dne 22. 3. 2006, č. j. 10 Ca 36/2006 - 24.

Z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že souhlas účastníků řízení může být buď výslovný nebo předpokládaný. Předpokládaným je tehdy, pokud účastník nevyjádří ve lhůtě k tomu zákonem stanovené svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. O tom musí být účastník poučen. Podmínkou je ale řádné doručení výzvy účastníku řízení a marné uplynutí lhůty dvou týdnů od doručení výzvy. S. ř. s. nikde nestanoví, jak má vypadat výzva k projevení souhlasu, popř. nesouhlasu, s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Ze soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel byl uvědoměn o možnosti postupu soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a byl též poučen o důsledcích svého konání či naopak nekonání. Písemnosti ze dne 22. 3. 2006, č. j. 10 Ca 36/2006 - 23 a 10 Ca 36/2006 - 24 byly řádně doručeny zástupci stěžovatele. Pokud tedy městský soud řádně doručil účastníku řízení, resp. jeho zástupci, výzvu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání, a účastník řízení ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas, má se za to, že s takovým postupem souhlasí. Napadá-li za této situace stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a vadu řízení spatřuje v tom, že mu byla odepřena možnost jednat před soudem, je takový stížní bod nedůvodný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, uveřejněný pod č. 641/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Dále namítal stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

Ze správního spisu vyplývá, že napadená barevná slovní grafická známka „ISOPack“ č. 247822 byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 24. 9. 2002 s právem přednosti ke dni 29. 1. 2002 pro pomoc při řízení obchodní činnosti, obchodní administrativu, kancelářské práce ve třídě 35 mezinárodního členění výrobků a služeb. První namítaná mezinárodní slovní ochranná známka č. R 430072 ve znění „ISO“ požívá právní ochrany na území České republiky s prioritou od 14. 8. 1997 pro tiskoviny a jiné publikace (třída 16 mezinárodního členění výrobků a služeb) a druhá namítaná mezinárodní kombinovaná ochranná známka č. 610750 (písmena „ISO“ na pozadí zeměkoule) požívá právní ochranu na území České republiky s prioritou od 20. 7. 1993 pro tiskárenské výrobky včetně publikací (třída 16 mezinárodního členění výrobků a služeb). Právo přednosti vzniká přihlašovateli dnem podání přihlášky před každým, kdo podá později přihlášku shodné nebo podobné ochranné známky pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby (§ 20 odst. 1 zákona o ochranných známkách). Ze shora uvedených údajů o porovnávaných ochranných známkách je zřejmé, že namítané mezinárodní ochranné známky požívají dřívější právo přednosti než napadená ochranná známka.

Dne 5. 5. 2004 podala osoba zúčastněná na řízení návrh na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 247822 ve znění „ISOPack“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že ochranná známka stěžovatele neoprávněně těží ze všeobecné známosti namítané ochranné známky č. R 430072, jejímž je vlastníkem.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů (v daném případě podle zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů) v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách Úřad průmyslového vlastnictví v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s ustanovením § 4 nebo § 6 cit. zákona. Podle odst. 3 citovaného ustanovení Úřad průmyslového vlastnictví prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v ustanovení § 7 cit. zákona a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek, proti zápisu ochranné známky do rejstříku, podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

Za shodné nebo podobné ochranné známky lze pokládat takové, které mohou na straně veřejnosti vyvolat vzájemnou záměnu či asociaci v důsledku fonetické, vizuální či významové podobnosti, přičemž pro konstatování nebezpečí záměny může být rozhodná i podobnost

pouze v jediném aspektu. Je mimo jakoukoliv pochybnost, že barevná kombinace slovní části „ISO“ a „Pack“ v červené a černé barvě zcela jednoznačně a zásadně zviditelňuje slovní část „ISO“. Po stránce fonetické je tato slovní část vyslovována jako první, tzn. že písmena „ISO“ mají ve slovním prvku „ISOPack“ jako celku dominantní postavení. Tomu napomáhá i černé zbarvení, nevýrazné provedení písma a slovní význam nedistinktivní slovní části „Pack“, kterou lze logicky považovat za doplňující část celkového provedení napadené ochranné slovní známky. Z uvedeného vyplývá, že při fonetickém, vizuálním a významovém porovnání napadené ochranné známky s namítanou mezinárodní slovní ochrannou známkou č. R 430072 ve znění „ISO“ je jejich podobnost značná v důsledku dominance písmen „ISO“ v napadené ochranné známce. Slovní spojení „ISO“ obsažené jako dominantní prvek v ochranné známce „ISOPack“ je pro veřejnost (průměrného spotřebitele) zárukou, že stěžovatelem nabízené produkty splňují všechny kvalitativní požadavky, které jsou spojeny s označením technických norem „ISO“. Přitom ke konkrétní záměně původu takto označených výrobků či služeb nemusí v obchodním styku nutně dojít, postačí pouze potenciální možnost jejího vzniku. Napadená ochranná známka je tedy podobná známkám namítaným, především mezinárodní slovní ochranné známce č. R 430072 ve znění „ISO“.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížní námitku, že v dosavadních řízeních nebylo prokázáno získání dobrého jména ochranné známky „ISO“ v České republice. Osoba zúčastněná na řízení podala v roce 2002 námitky proti přihlášce ochranné známky ve znění „iso SOFTWARE“. V tomto řízení byla úspěšná, neboť dne 20. 1. 2003 bylo o námitce rozhodnuto v její prospěch. V rámci tohoto řízení byla známost v České republice, a tudíž i dobré jméno ochranné známky, prokázány. Uvedená skutečnost byla v tomto rozhodnutí mimo jiné konstatována. Z předložených důkazních prostředků (Výroční zpráva Českého normalizačního institutu z roku 2000, kde se označení „ISO“ vyskytuje jednak v souvislosti s normami a jednak jako zkratka osoby zúčastněné na řízení; Seznam českých technických norem k 1. 1. 2001, který obsahuje více než 80-ti stránkový seznam norem ISO platných na území České republiky; Česká technická norma ČSN EN ISO 9000; Česká norma ČSN ISO 2450; Mezinárodní norma ISO 2450:1985) hodnocených jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti vyplývá, že namítaná mezinárodní slovní ochranná známka má v České republice dobré jméno. Je nepochybné, že osoba zúčastněná na řízení díky svému rozsáhlému působení v oblasti tvorby mezinárodních technických norem vybudovala ochranné známce dobrou pověst. Dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Ochrana poskytovaná známce s dobrým jménem není podmíněna zjištěním, že mezi známkou s dobrým jménem a označením existuje takový stupeň podobnosti, že by v příslušné části veřejnosti existovala mezi nimi pravděpodobnost záměny. Pro stupeň podobnosti mezi známkou s dobrým jménem a označením je postačující, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a známkou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, uveřejněný pod č. 1064/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Nejvyšší správní soud nevyhodnotil jako důvodnou ani stížní námitku, že ochranná známka „ISOPack“ byla přihlášena pro zcela jinou třídu mezinárodního třídění výrobků a služeb než namítané ochranné známky a že praktické užití ochranné známky „ISOPack“ jako označení pro software bylo a je zcela odlišné od použití namítaných ochranných známek.

Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách není rozhodné, zda jsou výrobky nebo služby poskytované pod napadenou ochrannou známkou shodné či podobné výrobkům či službám poskytovaným pod namítanými ochrannými známkami. Podstatnou skutečností je, že namítané mezinárodní ochranné známky

jsou známkami staršími a v České republice získaly a požívají dobré jméno. Skutečnost, že ochranná známka „ISOPack“ je známá a používaná v souvislosti s poskytováním software není v dané souvislosti relevantní, neboť stěžovatel nemá tuto ochrannou známku přihlášenou ani zapsanou pro software. Software je zatříděn do třídy 42 a nosiče software jsou zatříděny do třídy 9 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Podstata ochranné známky je totiž založena zejména na principu výhradní ochrany, který spočívá v tom, že zápisem ochranné známky do rejstříku vzniká výlučné právo vlastníka ochranné známky tuto známku užívat ve spojení s výrobky a službami, pro které byla zapsána. Tomuto právu vlastníka ochranné známky pak odpovídá povinnost jiných subjektů zdržet se jakýchkoliv zásahů do práva k zaregistrované ochranné známce, tedy mimo jiné i zákaz užívat v obchodním styku shodná nebo podobná označení pro shodné nebo podobné výrobky a služby bez souhlasu vlastníka ochranné známky. Soudní ochrany plynoucí z práva k ochranné známce se její vlastník může dovolávat pouze pro třídu mezinárodního třídění výrobků a služeb, pro niž má ochrannou známku zaregistrovánu. Ochrany jiných tvrzených práv se u soudu již nemůže účinně domáhat, a to i přesto, že by svou ochrannou známku fakticky používal i pro jinou třídu mezinárodního třídění výrobků a služeb, než pro kterou mu byla zaregistrována. Nemůže se tedy dovolávat práva, resp. jeho ochrany, pokud není jeho vlastníkem.

Nejvyšší správní soud též nesouhlasí s námitkou kasační stížnosti, že ochranná známka „ISOPack“ nemůže vyvolat na straně veřejnosti vzájemnou asociaci či záměnu s namítanými ochrannými známkami a že se veřejnost nemůže důvodně domnívat, že software stěžovatele má vlastnosti, které by očekávala od služeb, jenž osoba zúčastněná na řízení specifikuje ve svých publikacích.

Již byla konstatována velká podobnost napadené ochranné známky s namítanými mezinárodními ochrannými známkami, a není proto vyloučeno, že si veřejnost udělá nesprávný závěr o původu nebo vlastnostech takto označených služeb a bude je dávat do souvislosti s činností osoby zúčastněné na řízení. V důsledku toho se veřejnost může domnívat, že takto označené výrobky či služby mají vlastnosti, které by očekávala od služeb, jenž osoba zúčastněná na řízení specifikuje ve svých publikacích. Z těchto důvodů může napadená ochranná známka na veřejnosti neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti namítané mezinárodní ochranné známky, resp. známek osoby zúčastněné na řízení.

Nedůvodná je stejně tak kasační námitka stěžovatele, že po celou dobu užívání ochranné známky „ISOPack“ byl v dobré víře, že tato známka není užívána v rozporu se zákonem o ochranných známkách.

Napadená ochranná známka nebyla zapsána do rejstříku v rozporu se zákonem č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který byl účinný v době jejího zápisu. Řízení o kterékoliv přihlášce ochranné známky má dvě části. V první z nich zkoumal správní orgán přihlašované označení z hlediska veřejnoprávních důvodů jeho zápisné způsobilosti, tj. ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 137/1995 Sb., a dále z hlediska ochrany práv vlastníků dříve zapsaných ochranných známek za podmínek stanovených v § 3 citovaného zákona. Jestliže Úřad průmyslového vlastnictví v době před zápisem napadené ochranné známky nevznesl překážku její zápisné způsobilosti ve smyslu ustanovení § 3 citovaného zákona, učinil tak z důvodu, že mezinárodní ochranné známky a napadená ochranná známka nejsou zapsány pro shodné nebo podobné výrobky či služby, jak toto ustanovení předpokládá. Společný prvek „ISO“, který by mohl být podle citovaného ustanovení překážkou zápisu napadené ochranné známky do rejstříku, jenž může případně vést k záměně, nemohl být tudíž podle tohoto ustanovení zákona správním orgánem namítnut. Takovou kolizi mohla v druhé části řízení o přihlášce napadené ochranné známky, tj. po jejím zveřejnění, vznést až osoba dotčená na svých právech, v tomto případě osoba zúčastněná na řízení, podle ustanovení

§ 9 zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (nyní podle ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách). Jelikož osoba zúčastněná na řízení své právo v zákonné lhůtě pro podání námitek neuplatnila, byl zápis napadené ochranné známky do rejstříku učiněn zcela v souladu se zákonem č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je nutno zdůraznit, že osoba zúčastněná na řízení ani neměla povinnost vznést námitku. Z tohoto důvodu je nedůvodná i námitka stěžovatele, že postup správních orgánů, a následně městského soudu, byl v rozporu se zásadou právní jistoty a že je současně založena nerovnost přihlašovatelů, resp. vlastníků, v zákonem předvídaných registrech zapsaných ochranných známek.

Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat tvrzení stěžovatele, že písmena „ISO“ jsou masově užívána pro širokou škálu výrobků a služeb a z toho titulu je pak rozhodnutí správních orgánů a městského soudu nebezpečným precedentem. Není totiž zřejmé, o co stěžovatel své tvrzení opírá a jak je toto tvrzení v této věci relevantní. Jisté je to, že námitka je formulována pouze v obecné rovině a bez další konkretizace nelze napadený rozsudek v tomto směru přezkoumat.

Obdobné je tomu i pokud jde o „námitku“, že není možné poskytnout právní ochranu jednání správních orgánů a následně i městského soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu průmyslového vlastnictví žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože této osobě nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady a ve spise není ani žádný návrh, na jehož základě by mohl soud přiznat z důvodů zvláštního zřetele hodných právo na náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu